

De ontbeeld- houwer en andere verhalen

samengesteld door Finn Audenaert

Individuele verhalen © 2026 de genoemde auteurs

Coverillustratie, coverdesign en boeklayout © 2026 Rik de Lavaletta

Samenstelling en redactie: Finn Audenaert

ISBN 9789403920917

NUR 303

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

Voor Tineke, die in elk blok marmer het beeld ontwaart.

EERDER VERSCHENEN

Verhalen uit vreemde oorden

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

De boodschap

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2026)

Tuin der raadselen

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2026)

De wimpel

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Ivan van Ivan

(anthologie, uitgave in eigen beheer, 2026)

Finn Audenaert - Knipsels uit de Kosmoheraut

(verhalenbundel, uitg. De Kremkoll, 2025)

Marius Vahlkamp - Geluk, dé handleiding

(episodische roman, uitg. Poespa Producties, 2025)

Onwereldse sprookjes

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

De belofte

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

9000 levens, eerste editie

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2025)

Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2025)

Boe!

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024 – uitverkocht)

Bang voor spoken?

(anthologie, uitg. Poespa Producties, 2024)

Niet van deze wereld

(anthologie, uitg. EdgeZero, 2024)

INHOUD

VOORWOORD: STENEN KIJKEN	9
FRANK ROGER - DE ONTBEELDHOUWER	13
MARIUS VAHLKAMP - SNOEI HARDE SPIJT	17
JAAP BOEKESTEIN - IK WIL RUSTEN OP TIENDUIZEND WERELDEN (TOEN SERGIO ZESHONDERDZEVEN WAS)	19
JEROEN DE LEEUW - HET ZIT IN DE GENEN	29
RUBEN DE BAERDEMAEKER - H.P. LOVECRAFT HAD GELIJK	39
BECK PALMAS - ÉÉN UUR SLAAP	41
PATRICK VAN DE WIELE EN CHRISTIANE VAREN - HOE VOELT HET AAN EEN GOD TE ZIJN?	59
FINN AUDENAERT - BLOOTGELEGD	69
FRANK BECKERS - DE SLAAPWANDELAARS	71
FINN AUDENAERT - EEN PRIEMEND TAPIJT VAN PAARSE KELKEN	73
JOHAN KLEIN HANEVELD - SPOOKSPECULATIE	89
GUIDO EEKHOUT - VERBORGEN SINDE HET BEGIN DER TIJDEN	91
MARIE-LOUISE HELLEMONS - EEN LAATSTE STROHALM	107
MARIUS VAHLKAMP - BESTAANSRECHT	117
JOHAN KLEIN HANEVELD - ZWERFTOCHT	119
MIKE JANSEN - DE SUPERPOSITIE IN MIJ	127
FINN AUDENAERT - MORSLEVEND	151
TAIS TENG - ZES HAGIOGRAFIEËN VAN MINDER BEKENDE HEILIGEN	153
RIK DE LAVALETTA - HET ZEBRAPAD	171
FINN AUDENAERT - TELOORGANG	175
FRANK BECKERS - EINDRAPPORT	177
LUC VOS - MOLENDINUM VERITATIS	179
FINN AUDENAERT - VERGETELHEID	183
RUBEN DE BAERDEMAEKER - EIFFELTOREN	185
FRANK ROGER - DE QUIZ	195

FINN AUDENAERT - WAKE.....	201
REMI LOOTENS - KARMA SUTRA / OGENBLIK	203
LAURA SCHEEPERS - DE MONSTERJAGERSCOMPAGNIE	209
MARIUS VAHLKAMP - MODDERKRUIPER	227
HERVÉ SUYS - DE SPINNEN VAN MAARTEN.....	229
CHARLES VAN WETTUM - HET VERHAAL VAN MIJN LEVEN	245
FINN AUDENAERT - WAAR DE HIËROFANT WACHT	251
FRANK BECKERS - DEADLINE	253
JOHAN KLEIN HANEVELD - LOBBES	255
FINN AUDENAERT - AFTERPARTIES	269
LAURA WETERINGS - HET LAATSTE WOORD	271
MIKE JANSEN - DE EENZAAMHEID VAN LEVEN EN DOOD	277
FINN AUDENAERT - HET LELIEVLET.....	291
FRANK ROGER - EEN DAG IN DE INFINITY TOWER.....	293
M.G. CROW - AUTOPECH DOWN UNDER	299
RUBEN DE BAERDEMAEKER - HEISENBERG.....	313
ROELOF GOUDRIAAN - DE BLOESEMPRINSES	315
RIK DE LAVALETTA - ESTRELLA.....	337
FINN AUDENAERT - HET LIJDEN VAN WATERLEIDERS.....	355
FRANK BECKERS - MORBIDE HUMOR	359
RUBEN DE BAERDEMAEKER - HET PLAN.....	361
REMI LOOTENS - REMI: ALLEEN OP DE ZON.....	367
FINN AUDENAERT - MARIUS EN HET BELANG VAN POLSHORLOGES, MARIA EN HET BELANG VAN CHAKRA'S, EN VOORAL: HET BELANG VAN EEN PROMINENTE ALWETENDE VERTELLER – EEN VLAEMSCHE REEKS (AFLEVERING ÉÉN).....	371
PATRICK VAN DE WIELE - DIE DAG KWAM DE POSTBODE NIET	377
FINN AUDENAERT - VERDIGRIS, REIS NAAR ONEINDIG	381
EDDY C. BERTIN - NACHTMERRIE IN BODRUM.....	383
FRANK BECKERS - EEN NIEUWE DIMENSIE VAN ONLINE VERGADEREN	387
THOMAS DE VRIES - ONTKISTING / POLYCARB VERSUS HOOP	389
LEGION OVHELL - DOOD WATER.....	391
EVELINE VAN DIENST - VOOR AL UW VUILE WAS.....	401

FINN AUDENAERT - SERENGETI	407
FINN AUDENAERT - MARIUS EN HET BELANG VAN STINKEND RIJK ÉN VERGEVINGSGEZIND ZIJN, MARIA EN HET HELAAS AFNEMENDE BELANG VAN INTERNATIONALE VROUWENDAG, PLUS IRRITANT VEEL AANDACHT VOOR MENEER MUCHO DINERO, EN VOORAL: NOG STEEDS HET BELANG VAN EEN PROMINENTE ALWETENDE VERTELLER – EEN VLAEMSCHE REEKS (AFLEVERING TWEE)	409
FRANK ROGER - DE VRIJE ASSOCIATIE.....	421
DANKWOORD: NIET VERSTENEN	425

VOORWOORD: STENEN KIJKEN

Op de betere dagen kijken wij stenen. Dan zien wij vormen die jij je niet kunt voorstellen. Nog niet. En we hopen vurig dat jij ook de vormen zult zien. Over hoe alles kán zijn, niet hoe het nu is. Over mogelijkheden, toekomsten, vrijheden.

Blik na blik beitel en we de ballast weg: rouw, schuld, verlies, pijn, de frustratie over het kleine in onszelf, de nijd om het grootse in een ander. Een leven gewrongen in beperkingen. Steeds opnieuw kijken we. De stenen worden kleiner; het maakt niet uit hoe hard ze zijn. Schilfers vliegen in het rond. Graniet, basalt, marmer: ze bezwijken alle onder ons scherpe oog. Ik hoor je al denken: jullie *genadeloze* oog. Maar nee, zo is het niet. Wij kijken stenen met mededogen.

In het resultaat zien wij onszelf: naakt, zonder excuses. Aarzelend gaan we dicht bij onszelf staan, stapje voor stapje. In deze smetteloos witte ruimte klinkt geen echo. Alleen wij zijn hier, wij en de stenen. Ze zijn niet meer zo groot; ze reiken slechts tot onze heupen. We gaan door de knieën, vóór onszelf. En we kijken in de bolle maar uitdrukingsloze ogen van wat overblijft. Bespeuren we daarin berusting, vrede zelfs?

Getroost wend ik mijn blik af van het beeld voor me en kijk naar de vrouw naast me. Op haar wangen trekken tranen een vreugdevol spoor. Haar hand gaat naar mijn gezicht. Ze wist het blijde bewijs onder mijn stralende ogen niet uit. Ze vangt het op, koestert het en

brengt het naar mijn droge lippen. Ik kus haar vingertoppen. Dan kijken wij samen naar haar beeld. Wij hebben nog geen woord gezegd. Woorden zijn het verleden.

Dat is wat wij zien als we stenen kijken, wat wij doen en wat wij niet doen. Op betere dagen.

Sommige dagen zijn anders. Mogen wij het zeggen? De mééste dagen zijn anders. Dan ontbreekt ons de moed om stenen te kijken. Wij vluchten in woorden en gaan eindeloos praten. We spreken over politiek, economie, de liefde. Daarover hebben we weinig zinnigs te melden, zeker niet over de liefde, maar klanken bieden ons houvast, al is het maar voor even. Eerst worden onze stemmen schor. Dan worden onze tongen moe. We kijken elkaar beschaamd aan, denken niet eens aan jou – daarvoor ontbreekt ons de energie. We hebben het zelf al moeilijk genoeg.

‘Daar ligt een boek,’ stamel ik ten slotte op zulke dagen. Ik wijs naar een hoek óm de hoek, een stukje van de woonkamer dat ik niet eens echt kan tonen, een plek waarvan wij het bestaan soms ontkennen, tevergeefs. In die hoek schuilt een wankele woordentoren die jaar na jaar hoger reikt.

Zij knikt traag en staat op. ‘Ik haal het.’

Ze weet welk boek we nodig hebben. Ze weet gelukkig meer dan ik. Ik weet alleen dat wij beslist te lang over de liefde hebben gepalaverd en geen oplossing hebben gevonden.

Als zij dan eindelijk terug is – God, wat heb ik haar gemist, terwijl ze hoeken ver weg was – houdt ze het boek in de lucht. Ze vormt met haar lippen de titel, maar ik hoor niets. Dat hoeft ook niet. Wij kennen het boek, de verhalen, de gedichten. Op moeilijke dagen bieden zij ons troost.

Dadelijk gaan we samen lezen over mogelijkheden, toekomst, vrijheden. En ja, zij zitten nog gevangen op papier. Maar wij gaan oefenen: we zullen de zinnen loslezen, ze een voor een van het blad rukken.

En als wij de verhalen en gedichten tot ons hebben genomen, als wij het boek van de eerste tot de laatste bladzijde hebben gelezen, dan reiken we naar elkaar. Geborgen in elkaars armen vallen we in een onrustige slaap, doodgewoon op de sofa, twee zoekende mensen. En dan dromen we. We dromen dat we morgen wel stenen kijken.

Wij wensen je veel leesplezier met *De ontbeeldhouwer en andere verhalen*. En we wensen je veel steenkijkdagen toe.

Finn Audenaert en wie ook naast hem staat in die witte ruimte zonder echo.

FRANK ROGER – DE ONTBEELDHOUWER

Ik keek om me heen, zag dat het zaaltje afgeladen vol zat. Ik was gelukkig vroeg gekomen en had een plaats op de eerste rij kunnen bemachtigen. Ik zou een perfect zicht op de vertoning hebben. Alle gesprekken stierven weg toen een ravissante vrouw verscheen en op het podium klom.

‘Welkom in het kunstencentrum Tempus Fugit,’ zei ze, haar lange zwarte haar over haar schouder gooiend. ‘Jullie zijn zo dadelijk getuige van een verbazingwekkende performance van Carl Sanneman, een kunstenaar gezegend met een zeldzaam talent. Maar vergis je niet: hoe verbluffend het ook mag lijken, het hele schouwspel is authentieke kunst. Er komen geen trucs of tovenarij aan te pas, zoals hier en daar in de media gesteld werd. Carl Sanneman is een kunstenaar, geen magiër. Een kunstenaar die naar vernieuwing streeft en zijn grenzen blijft verleggen. Geef deze man een warm applaus.’

Ze zette een paar stappen terug en een vrij sjofel geklede man nam haar plaats in. Hij groette het publiek, waarbij hij de aanwezigen nauwelijks aankeek, en richtte zijn aandacht toen naar drie voorwerpen die achter hem opgesteld waren, alle verborgen onder een wit laken. Met een snelle haal trok hij het laken van het eerste voorwerp weg en onthulde zo een schitterend marmeren beeld van een danseres, de armen sierlijk gestrekt en bevroren in volle beweging.

Aan haar voeten lagen ontelbare stukjes marmer in alle maten en vormen, wellicht de stukjes die waren weg gehakt bij het maken van het beeld. Nu kwam Carl Sanneman in actie. Hij liep rond het beeld,

nam schijnbaar willekeurig stukjes marmer op uit de massa waarmee de grond bezaaid lag en maakte die vast aan het beeld. Hij lijmdde de stukken niet op hun plaats, maar voegde ze gewoon in waar ze bleken te passen.

Zo werd geleidelijk alle open ruimte gevuld en trok de danseres zich langzaam maar onherroepelijk terug in het marmer, alsof ze er in slow motion werd door opgeslokt. Een kwartiertje later was het blok marmer volledig in zijn oorspronkelijke toestand hersteld. Van de danseres restte geen spoor meer. Op de grond viel er geen enkel stukje marmer meer te bespeuren.

Zonder zichzelf een pauze te gunnen herhaalde Carl Sanneman het proces van 'ontbeeldhouwen' met de twee andere werken die klaar stonden op het podium, tot hij drie blokken marmer had waarop niet het kleinste krasje te zien was.

Toen maakte hij een buiging en het publiek gaf hem een extatisch applaus. De vrouw verscheen weer en verzocht iedereen de zaal te verlaten. De vertoning was afgelopen. Ik was behoorlijk onder de indruk en vroeg me af hoe Sanneman dit had klaargespeeld. Ik had een bespreking van de voorstelling gelezen waarin beweerd werd dat de performance van de kunstenaar zo overtuigend was dat hij wellicht gewoon had gebeeldhouwd terwijl hij zich bevond in een bel in de tijdruimte waar de tijd in omgekeerde richting liep – een compleet onzinnige theorie, die echter een leuke surrealistische toets verleende aan de voorstelling.

Als de tijd inderdaad in omgekeerde richting liep zou het uiteraard niet zijn zoals we gezien hadden. Niemand kon zeggen hoe dat echt zou zijn, omdat de tijd nu eenmaal niet in omgekeerde richting kon lopen. De surrealistische toets sprak me echter wel aan.

Terwijl het publiek de zaal verliet, tevreden omdat ze waar voor hun geld hadden gekregen, besloot ik om mijn kans te wagen en Sanneman enkele vragen te stellen voor ik vertrok. Toen ik aanstalten maakte om op het podium te klimmen hield de vrouw haar handen op en zei: 'Blijf alstublieft achter de gele lijn.'

Op de vloer was inderdaad een gele lijn aangebracht, maar ik sloeg de waarschuwing in de wind omdat dit mijn enige kans zou zijn om de kunstenaar te spreken. Ik klom dus op het podium en stapte toe op Carl Sanneman, die me compleet negeerde, alsof hij zich niet eens bewust was van mijn aanwezigheid.

'De kunstenaar geeft geen interviews of handtekeningen en poseert niet voor foto's,' zei de vrouw, die me nu effectief de pas afsneed. 'Verlaat alstublieft het podium en keer terug achter de gele lijn. Het is belangrijk.'

'Ik dacht dat ik verondersteld werd dat net niet te doen,' protesteerde ik, geïrriteerd door al die gekke regeltjes. Ik sprong aan de linkerkant van het podium, negeerde de gele lijn en verliet de zaal. Ik zou het wel doen zonder een praatje met de kunstenaar. Dat was niet zo erg. Wie weet was hij wel te verlegen of gereserveerd om met onbekenden te praten.

Aan het einde van de gang stopte ik aan de kassa en overhandigde mijn kaartje voor de vertoning aan de jonge vrouw achter de balie. Ze nam het aan en stopte me enkele bankbriefjes toe. Ik stak die in mijn portefeuille, bedankte de vrouw en vertrok.

'Ik hoop dat u de vertoning leuk vond,' zei ze nog.

Buiten kneep ik mijn ogen dicht tot spleetjes tegen de felle zon en keek op mijn horloge. Tien uur. Er was hier een bushalte vlakbij, en ik zette koers in die richting. Ik kwam net op tijd om de bus van kwart voor tien te halen, en was terug thuis rond half tien.

Ik maakte koffie en begon aan mijn ontbijt. Rond half negen was ik met alles klaar, nam een douche en ging naar bed.

Ik had zo'n knagend gevoel dat er iets niet in de haak was, maar wat precies ontging me. Wellicht zou een goede nachtrust raad brengen. De volgende avond zou alles ongetwijfeld weer in orde zijn.

MARIUS VAHLKAMP – SNOEIHARDE SPIJT

Mijn grillig twijgelend takkenwijn,
spartelend in ontbladeringsmiddel,
deze kruinlating deed je jezelf aan.

Waar is nu je akelig knusse tuin,
je wenswoud, je beeldige brousse,
je droom van groene begeestering?

‘Het is zo eenvoudig, m’n jongen,’
zei je, ‘genot ligt voor het rapen.’
Je keek nooit weg als je me beloog.

Aan mijn indroef jubelende laarzen
lig je schaamteloos na te dampen.
Lieverd, ik wilde je koudweg kwijt.

Maar goed, bewijs het tegendeel,
Schiet weer wortel, ontkiem dan,
laat ons geluk onstuitbaar bloeien.

Verrijs, verdomme, zoals beloofd.
En beloofd is –
bij mij wil je geen schulden.

Slechts woordeloze wind is mijn deel
Ik raap je op, kus je geschonden bast,
snoei traag en teder je vingerhout.

Ontbotten zal je, willen of niet,
weerbarstig de tijd terugdraaien.
De vorige lente is in het land.

JAAP BOEKESTEIN - IK WIL RUSTEN OP TIENDUIZEND WERELDEN (TOEN SERGIO ZESHONDERDZEVEN WAS)

De ruimtelijn van de Zcharebougk-arcologie naar de planeet Yzimirym werd niet druk bereisd en Sergio was dan ook blij dat zijn status als enige passagier doorbroken werd in het knooppunt Illpoewzar. Nadat de *Irogene Zwemmer in Dunne Lucht* weer de hyperruimte in was gegleden, begaf hij zich naar de scheepsbar, de plek waar nieuwe passagiers die behoefte hadden aan aanspraak zich gewoonlijk verzamelden.

Hij zat een kwartiertje aan de toog met een kom verwarmde weenbitter met gemberblokjes toen de nieuwe reisgenoot binnenkwam.

De persoon had het bovenlijf van een humanoïde vrouw, maar onder haar middel had ze het geschubde lichaam van een nappelq met vier haakpoten en een geamputeerde gifangel. Ze droeg lange, langzaam wapperende, zwarte gewaden en een donkere dophoed met halfdoorzichtige sluiers die over de grond sleepten. Haar blonde, bijna witte haar was als een gevangen vlam en haar gezicht ging schuil achter een zwartsatijnen rouwgezicht dat Sergio na een microseconde in de informatiesfeer identificeerde als een masker dat werd gedragen om permadood te gedenken. Achter haar zweefde een ornamentvolle drone die werd bekroond door een doorzichtige stulp. Daaronder stond een sierlijke blauwstalen pot met een klikdeksel waarop de gestileerde schedel van een nappelq prijkte. Sergio had werkelijk geen flauw idee van het doel of de betekenis van de drone en de pot. *Iets obscuur symbolisch.*

Aangetrokken door het gezelschap en tegelijkertijd afgestoten door het beladen taboe van permadood maakte Sergio een microseconde lang een overweging. Toen stond hij op, introduceerde zich en boog. Hij sprak: 'Een goedendag, mijndame, Sergio Wilhem Wang-von Luhfthoven is de naam. Een galactische burger zonder vaste bestemming.' Hij zette zijn profiel op publiek. Daar zat dankzij de vele verzinsels, bedoeld om de aantijgingen van Melavron-rx te camoufleren, absoluut een zweem van schavuitisme aan vast, maar dat was zelden nadelig.

'Kjasa Berdenkdopfsveduwe,' sprak de vrouw. 'Van Aldzijse en op weg naar nog meer dan negenduizend werelden.' Haar stem klonk wat hees, maar met een verre melodieuze ondertoon, alsof iemand had geprobeerd alle vrolijkheid uit haar stem te schuren, maar er niet helemaal in was geslaagd. Haar profiel bevestigde de zaken die zij noemde, maar verschaftte verder zo goed als geen informatie. Aldzijse was een arcologie met een hoog percentage aan nappelq bewoners en het lag twee ruimtesectoren verderop. Kjasa Berdenkdopfsveduwe was ver van huis.

'Meer dan negenduizend werelden? Dat is een ambitie waar een verhaal aan vastzit. Mag ik je een drankje aanbieden, Kjasa Berdenkdopfsveduwe?' *Die naam is beslist apart.* Het aanbod en het al dan niet accepteren daarvan was de lakmoesproef of Kjasa Berdenkdopfsveduwe gezelschap wenste. Dat zij hier in de bar was, vormde een indicatie maar geen garantie. Sommige lieden vonden het prettig om alleen te zijn in het gezelschap van anderen, iets wat Sergio zeker accepteerde en respecteerde.

'Graag Sergio, tenzij je het bezwaarlijk vindt te drinken met een weduwe en haar overleden echtgenoot.' Ze gebaarde naar de drone met de sierlijke pot.

Het besef drong tot Sergio door na een gerichte zoekopdracht in de informatiesfeer. 'Dat is een urn met de resten van een permadode persoon. Waarschijnlijk als gevolg van een crematie, misschien gevriesdroogde lijkresten, celculturen of schone botten, of zulks,' deelde een portaal mede dat gespecialiseerd was in rituelen en gebruiken betreffende permadood. Hoogst ongemakkelijke en lugubere informatie! Sergio knipperde met zijn ogen en slikte een keertje. 'Natuurlijk,' sprak hij hardop uit.

Zijn antwoord was blijkbaar goed genoeg. 'Dank je, Sergio. Graag een galwater met een zuigrietje.'

Ze namen plaats onder een fonkelende kroonluchter die bestond uit honderden ronddobberende prisma's in een magnetisch veld. Kjas Berdenkdopfs weduwe opende haar sluiers en zoog na de traditionele toast aan haar galwater. De urn met de lijkresten van Berdenkdopf hing discreet maar duidelijk aanwezig achter haar. De informatiesfeer had een beeld van een statig poserende nappelq onthuld, voorzien van alle regalia van zijn verheven status.

Sergio nam een slokje van zijn nieuwe kom weenbitter. 'Je bent op een queeste, Kjas? Die in verband staat met je overleden echtgenoot?'

Het satijnen rouwgezicht ging stilletjes op en neer, samen met de helblonde harenwaterval. 'Berdenkdopf was mijn leven, mijn alles. Hij was een spraakmeester van de zesde orde in Aldzijse. Hij nam mij tot zijn vrouw toen ik de wereld bezocht tijdens een zwerfreis. Ik was op zoek naar mijzelf en dobberde destijds rond zonder doel.'

Dat verklaart haar onderlichaam. Relaties tussen fysiek tamelijk incompatibele rassen en soorten kwamen voor en de meest gekozen oplossing was het aanpassen van het lijf van een of meer van de betrokkenen. Dat Kjas deels een humanoïde verschijning had, kon erop

duiden dat Berdenkdopf haar humanoïde vorm respecteerde óf dat hij een voorkeur had voor het exotische. Een pronkpartner die bereid was zich aan zijn wensen aan te passen en toch duidelijk van buiten kwam. *Een trofee.* Sergio's ietwat cynische kijk op de zaken deed hem sterk in de tweede optie geloven. *Hij had zich net zo goed kunnen laten omvormen tot een humanoïde. En een gewone nappelq partner was niet genoeg voor hem. Hij wilde iets anders, iets bijzonders.*

Sergio knikte zonder commentaar en straalde interesse uit, iets wat ook oprecht was. Er zat een verhaal vast aan Kjasa Berdenkdopfs-weduwes rondreis met die urn.

‘Omstandigheden keerden zich echter tegen hem. Er was een conflict, met eerverlies. Mijn gade had geen andere keuze dan zelfmoord te plegen.’

Sommige nappelq samenlevingen waren extreem star en orthodox. Blijkbaar was Aldzijse er eentje van. Dat Berdenkdopf permadood boven schande of emigratie had verkozen, verried veel over zijn karakter. Sergio begon zich steeds meer een beeld te vormen over wijlen Berdenkdopf, maar hij hield zijn mening voor zich. ‘Het spijt me dat te horen.’

De weduwe had inmiddels haar glas neergezet. Galwater was typisch een nappelq drank. Voor de standaardhumanoïde smaakpapillen was het een bijster smerige bocht. Wederom een subtiële aanwijzing wat betreft de invloed van de voormalige echtgenoot.

‘Na zijn permadood werd Berdenkdopf volgens zijn wensen gecremeerd. Ik kreeg van hem de doodsplicht opgedragen om zijn as te verstrooien in en op tienduizend gespecificeerde werelden. Dat is waarom ik reis. Ik heb nu achthonderdvijftien werelden bezocht.’ Kjasa Berdenkdopfs-weduwe zuchtte. ‘Nog meer dan negenduizend te gaan.’

De ultieme manier om macht uit te oefenen na het verscheiden, schoot er door Sergio's hoofd. Hij voelde een gloed van woede diep in zijn onderlijf. Dit was geen liefde, het was een nare vorm van dominantie. Een afgedwongen eerbetoon en dienstbaarheid vanuit het graf.

'Hoelang ben je nu onderweg, Kjasa?'

'Drieënzeventig standaardjaar.' Ze zuchtte. 'En ik ben moe.'

'Maar je wilt niet onder je doodsplicht uit,' stelde Sergio. 'Dat is ondenkbaar.' *Kom, spreek me tegen.*

Kjasa Berdenkdopfsweduwe haalde haar schouders op. 'Ik kan het niet.'

'Je bent nog millennia bezig.' *Dat is geen leven. En die hufter Berdenkdopf wist dat toen hij koos voor zelfdoding. Hij pleegde niet alleen zelfmoord, hij vernietigde ook het leven van zijn vrouw. Hij wist dat ze de queeste niet zou opgeven.*

'Ja ...'

'Die tienduizend werelden, die zijn gespecificeerd? Met naam en zonnestelsel?'

'Ja.' Ze keek hem aan vanachter het zwartsatijnen rouwgezicht. Kjasa Berdenkdopfsweduwe had lichtgrijze ogen met een zweem van groen. Er lag niet alleen berusting in die ogen, maar ook iets anders. Hoop op een uitweg.

Ze vertelt haar levensverhaal niet voor niets aan een vreemdeling. Hoe vaak heeft ze dit gesprek al gehad? Misschien al honderden keren.

'En je moet persoonlijk die as uitstrooien. Een paar korrels per wereld, dunkt me?'

'Een paar korrels, ja.'

'Die je persoonlijk moet rondstrooien, of in jouw aanwezigheid?'

‘Dat ... dat niet,’ klonk het aarzelend. ‘Maar hoe weet ik zeker dat de as terechtkomt waar ze terecht moet komen als ik ze bijvoorbeeld verstuur met instructies? Ik heb daarover nagedacht, Sergio. Vele malen.’

Mooi, dat betekent dat ze zoekt naar een manier om onder deze dwingelandij uit te komen. Er is goede hoop. Sergio haalde zijn schouders op. ‘Die zekerheid heb je totaal niet. Maar waarom is dat een probleem? Volgens alle theorieën krimpt het universum helemaal aan het eind ineen tot een bol energie en informatie. Alles wat nu bestaat, alle werelden, elk atoom, ieder asdeeltje staat dan met elkaar in contact. Volgens alle definities is dat de vervulling van je doodsplicht. En bovendien betoon je je overleden echtgenoot de ultieme eer. Je queeste duurt geen millennia, ze duurt het verloop van alle tijd tot aan het eind van het universum.’

Tot Sergio’s verrassing lachte Kjasja Berdenkdopfsweduwe. Ze had een hese, echt intrigerende lach. ‘Dat ... Dat is zeker een unieke kijk op de zaken!’

Sergio trok een wenkbrauw op. ‘Maar heb ik ongelijk?’

‘Ja ... Nee ... Ik weet het niet,’ was het antwoord.

‘Het is iets om te overwegen,’ zei Sergio. Aandringen had verder geen zin. Hij had een nieuw gezichtspunt geïntroduceerd bij Kjasja Berdenkdopfsweduwe. Hopelijk viel dat denkzaadje in vruchtbare bodem, maar te veel aandringen werkte beslist averechts.

Weken aan boord. Gesprekken, drankjes, spelletjes en sportactiviteiten, maar geen verdere intimiteit. Dat speet Sergio want Kjasja was een leuke persoonlijkheid, maar zijn paar voorzichtig verkennende pogingen in die richting werden vriendelijk afgewimpeld. Iets wat hij niet als een falen of belediging opvatte. Alleen helden in holodrama’s

kregen zonder enige moeite iedere beschikbare partner die in het verhaal opdook. De werkelijkheid was ... nou ja, gewoon de werkelijkheid. Het echte leven volgde niet bepaald de wetten van een meeslepend verhaal.

Soms spraken ze nog over haar queeste.

‘Ik ... Het zou fout zijn als ik me aan mijn plicht onttrok.’

‘Dat hangt in het geheel van jouw definities af. Louter jouw persoonlijke gevoel. Ik kan je verzekeren dat ze jou in Aldzijse inmiddels al lang vergeten zijn en de rest van het universum maalt er ook niet om. Ik kan alleen maar zeggen, jij leidt je eigen leven. Niet dat van Berdenkdopf.’

Als de urn aanwezig was geweest, dan had Sergio er zeker naar gewezen. Na hun eerste ontmoeting had ze de resten van haar dode echtgenoot echter in haar hut gelaten. Net als haar rouwgezicht. Ze had een beweeglijk gezicht met een platte neus en een onderkaak die iets naar voren stak. Haar kledij bleef zwart en haar sluiers waren gewoonlijk samengebonden tot een opgerolde staart. Ze was en bleef een weduwe.

‘Kortom, ik houd mezelf gevangen?’ daagde ze hem uit.

‘Alleen als je jezelf gevangen voelt. En het is de plicht van iedere schrandere gevangene om te ontsnappen.’

‘Net zoals jij ontsnapte uit de maag van een ruimteleviathan, als ik tenminste die holowerken over jou mag geloven? Of uit de harem van de arachnida koningin in de grotten van Paliszastar?’

‘Bijna allemaal overdreven verfraaiingen van de waarheid, en sommige zijn zelfs pure verzinsels,’ verzekerde Sergio haar met een glimlach.

‘En nu mag ik me afvragen wat waar, half waar en onwaar is?’

‘Ik kan je niet tegenhouden om je dingen af te vragen.’

‘Oh, die is venijnig! Heel subtiel.’ Zij schudde haar hoofd. Het leuke aan Kjsa was dat ze best wel slim was. Ze nam een slokje van haar perensap, een drankje dat ze al enkele dagen dronk.

De planeet Yzimiry had een palet van roodbruine kleurtonen en een hemel van donker amber waarin een bijna zwarte zon zichtbaar was. Sergio en Kjsa Berdenkdopfsveduwe ontscheepten gezamenlijk. Sergio had een afspraak in de zuilstad Orisz die per zoeftrain te bereiken viel. Hij had echter tijd en begeleidde Kjsa Berdenkdopfsveduwe naar buiten. Ze droeg dezelfde uitdossing als toen hij haar voor het eerst ontmoette en had de drone met urn weer op sleeptouw.

‘Is er nog een specifieke plek?’ informeerde Sergio.

‘Het dichtstbijzijnde park of stukje natuur voldoet.’

Ze stopten bij een groepje donkere webbomen rond een zwartmarmeren fontein die de uitgehakte, bollende gezichten van diepzeevissen droeg. Kjsa Berdenkdopfsveduwe lichtte de stomp op en onttrok door middel van een tuitje aan de zijkant twee askorrels aan de pot. Met een ritueel gebaar wierp ze die in de lucht en sprak: ‘Yzimiry. De achthonderdzestiende wereld.’

Sergio hield uit respect voor het ritueel zijn hanenkamhoed in zijn hand en knikte zwijgend.

De stomp werd teruggeplaatst en zonder om te kijken wendde Kjsa Berdenkdopfsveduwe zich in de richting van de ruimtehaven. De vlucht naar haar volgende bestemming zou morgen vertrekken.

Sergio liep met haar mee terug.

Kjsa Berdenkdopfsveduwe had een kamer hoog in het hotel van de ruimtehaven en toen ze in de lobby stonden, sprak zij: ‘Wil je mee naar boven komen, Sergio? Ik wil niet alleen zijn. Ik ... Pfft. Mijn hoofd maalt.’

Hij nam haar handen vast. Ze waren koud en klein. 'Ja, graag, Kjsa.'

De volgende dag liepen Sergio en Kjsa hand in hand naar het dok waar haar volgende vlucht wachtte. De lichaamssalon van de ruimtehaven had haar een humanoïde onderlichaam gegeven. Uit de printers was een nieuwe uitdossing gerold: een jurk met vrolijke rietpatronen en lachende kikkergezichtjes. Haar lange helgele haar was nu een golvende maan met rode en groene fonkelpennen en geurparels. Het enige wat onveranderd was gebleven, was de drone met de stolp en de urn.

Ze kwamen bij de balie aan.

'Je weet zeker dat je dit alleen wilt doen?' vroeg Sergio.

Kjsa knikte. 'Ja, ik heb te lang geleefd in de schaduw van een ander. Het verstrooien van de as in de vrije ruimte is iets wat ik alleen doe. Het is het definitieve afscheid van Berdenkdopf. Ik heb er alle vertrouwen in dat de zonnewind de as van Berdenkdopf brengt naar alle resterende werelden. Of anders komt alles bijeen aan het einde van het universum. Ik voldoe daarmee aan de plichten en pak mijn eigen leven weer op. Ik heb lang genoeg gerouwd.'

'Ja, ik begrijp het.' Sergio omhelsde haar en ze kusten nu voor de laatste keer. 'Het ga je goed, Kjsa.'

'En het ga jou goed, Sergio. Dank je, je hebt me net dat zetje gegeven dat ik nodig had.'

'Graag gedaan, Kjsa, maar je was zelf al een heel eind op weg.'

Een bel weerklonk, gevolgd door de mededeling: 'Inchecken voor de *Krullende Verdrager* naar Ehlraak! Laatste oproep!'

'Mijn vlucht.'

Ze kusten opnieuw, nu echt voor de allerlaatste keer.v

Kjsa haastte zich aan boord terwijl Sergio haar nazwaaide.

Pas toen de *Krullende Verdrager* was opgestegen en zich met toenemende snelheid richting de dampkring bewoog, draaide Sergio zich om en ging hij op zoek naar de zoeftreinen. Hij had een afspraak in de zuilstad Orisz.

JEROEN DE LEEUW - HET ZIT IN DE GENEN

Boris zat op een campingstoeltje bij het kampvuur, aan de rand van het verdorde Malieveld. Hij staarde in de vlammen terwijl hij in zijn linkerhand een leeg wodka-glaasje rond liet draaien. Op de achtergrond hoorde hij de mini-dinosaurussen, hun klauwen voortdurend tikkend op de metalen ondergrond van de kooien. Die beesten stonden vlak bij hun caravan. Misha zat naast hem en spuugde in het vuur. Het speeksel borrelde even en verdween. De jongen tegenover hem zat opgekruld in zijn stoel. Boris wist eigenlijk niet of de jongen zoveel glaasjes achter elkaar aankon. Wat kon hem dat eigenlijk schelen, dacht hij. Hij was oud genoeg.

Achter de caravan was de punt van de circustent nog net zichtbaar. Een wit-blauw-rode banier wapperde in de top. Ze hadden de jongen in Berlijn opgepikt. Normaal deden ze de act met z'n tweeën, maar hij toonde hun dingen die ze nooit hadden meegemaakt. Wervelende vlammen, een torenhoge vuurkolom. Hij kon zelfs blauwe vlammen spuwen. Hij betwijfelde of hij dat zelf ooit zou kunnen. Wat een talent had die jongen; dat zou je niet aan hem afzien.

“Trek je het wel, knul?” vroeg hij.

De jongen knikte afwezig.

‘Bemoei je er niet mee,’ zei Misha bruusk.

Misha leunde naar het campingtafeltje, pakte de fles en vulde de glaasjes weer bij. ‘Hé, waar is dat andere glaasje?’ vroeg hij.

Boris stond op en zette het naast de andere glazen. Misha vulde ze met hun zelfgestookte wodka. De jongen stond ook op en pakte zijn glaasje.

‘Nashe zdoróvje,’ zeiden ze, maar de jongen zei niets.

Hij sloeg het achterover, ging weer zitten en trok zijn benen naar zich toe. Boris en Misha wisselden een blik, maar namen ook weer plaats. Sofia liep voorbij. Waarschijnlijk had ze net die monsters gevoerd, dacht Boris. De beesten maakten in ieder geval weer een kabaal van jewelste.

‘Wat zou ik daar graag eens overheen gaan,’ zei Misha. Verlekkerd keek hij haar na. ‘Maar daar zijn we natuurlijk veel te oud voor,’ zei hij smalend. Hij grinnikte om zijn eigen grap. ‘Och, wat ik er niet voor over had.’ Hij zette zijn glaasje weer op tafel en krabde even aan zijn kruis. ‘Weet je, knul,’ zei Misha.

De jongen keek even op, maar sloeg zijn ogen meteen weer neer.

‘Waarom pak jij haar niet, en vertel je ons er alles over?’

Boris ging even verzitten en keek Misha nauwlettend aan.

‘Ik geef je er wel een honderdje voor. Wat jij, Boris?’

Boris zei niets. Misha knipoogde naar de jongen, maar die glimlachte alleen maar schaapachtig terug.

‘Ze loopt niet voor niets zo vaak langs. Dat is niet voor ons, hoor.’ Zijn lach bulderde over het terrein. Hij stond op en schonk de glaasjes zo vol dat er een kop op stond. Boris en de jongen stonden ook op, pakten er voorzichtig een en sloegen hem achterover.

‘Je hoort er nu bij, jongen,’ zei Misha.

Misha gaf de jongen een klap op zijn schouder.

De jongen hikte en een klein vlammetje leek zijn mond te verlaten. Misha keek hem verbijsterd aan. 'Wat gebeurde daar nou?'

'Wat?' zei hij.

Hij wendde zich tot Boris. 'Jij zag het toch ook?'

Hij had het inderdaad ook gezien, maar iets zei hem dat hij dat niet moest vertellen, niet nu. Hij zweeg even. 'Wat heb je gezien, dan?' zei hij.

'Uit zijn mond! Er kwam vuur uit zijn mond!'

'Ik heb niets gezien, Mish,' zei Boris. 'Misschien heb je er te veel op?'

Misha gromde even, maar ging weer zitten.

De volgende avond opende Boris de deur van de caravan. Hij hoorde de jongen zeggen: 'Wil je het niet doorvertellen?'

Verschrikt keken Sofia en de jongen op. Boris besteedde er geen aandacht aan en vroeg: 'Ben je er klaar voor, knul?'

De jongen knikte.

'Hij heeft een naam, hoor,' zei Sofia.

'Laat maar,' zei de jongen.

Misha kwam aanlopen en ging naast Boris staan. 'Oh, hallo Sofia,' grijnsde hij.

Sofia wilde weglopen, maar Misha ging expres in de deuropening staan. Ze duwde hem weg en liep naar buiten.

'Pestkop,' zei Boris.

Ze smeerden hun gezichten en armen in met verkoelende gel, paktten ieder een wodkaflles en liepen naar buiten. De top van de tent werd nog net verlicht door het laatste avondlicht. Zwijgend liepen ze naar de achterkant van de circustent, waar een opening toegang gaf

tot de coulissen. Bij het heiligenicoon stonden ze even stil, mompelden iets en sloegen een kruis. De jongen liep al door.

‘Daar heb je de ster van de show,’ zei Anton, de directeur. Hij kwam op hen toegelopen, legde zijn handen op de schouders van de jongen en zette zijn duimen erin. ‘Zijn jullie er klaar voor? Jullie gaan als laatste.’

Ze knikten en de jongen liep weer verder.

Het wachten was altijd het vreselijkste, vond Boris. Ze hoorden het publiek lachen en joelen; soms waren ze muisstil. Aan de geluiden te horen waren de dinosauriërs tot nu toe het beste bevallen. Die kren- gen stonden nu weer achter hen. Hij kon maar niet aan ze wennen.

De op een na laatste act kwam van de piste. Ze staken de fakkels aan.

‘Dan nu de act waar jullie al de hele avond op hebben gewacht.’

Onder luid gejuich van het publiek renden Boris, Misha en de jongen de piste in. Ze lieten hun kunsten zien. Boris nam een slok wodka in zijn mond, hield de fakkel voor zijn gezicht en spuwde. Wervelend vuur vermaakte het publiek. Uiteindelijk ging de jongen in het midden van de piste staan. De lampen gingen uit. Een zoeklicht werd op hem gericht. Hij ademde diep in en zette de fles aan zijn mond. De jongen hield de fakkel vlak voor zijn gezicht en spuwde langzaam de drank uit. De fakkel vatte vlam, eerst gelig en rood, maar langzaam werd hij blauw. Hoe is het mogelijk, dacht Boris, hoe doet hij dat toch?

Na een daverend applaus keerden ze terug naar de coulissen. Anton wachtte hen op en keek verrukt. Hij gaf de jongen een klap op zijn schouder en aaide hem door zijn haar. Daarna liep hij snel de piste in om het publiek te bedanken.

Twee agenten stonden te wachten; een van hen had een koffer bij zich. Met een schuin oog keken ze naar de kooi met de mini-dinosaurussen. Misha zag de agenten ook en liep op hen af. Ze keken hem streng aan.

‘Goedenavond, bent u de leider van dit gezelschap?’

‘Nee, die staat daar,’ en Misha wees naar de piste.

‘We komen bloed afnemen.’

Boris merkte dat de jongen een paar passen achteruit deinsde.

‘Alweer? Dat hebben we de vorige keer ook al moeten doen. Nu weten jullie het toch wel?’ zei Misha.

De agent was even afgeleid; een van de dinosauriërs slaakte een kreet en viel een andere aan.

‘Maken ze elkaar nooit af?’ Hij knikte naar de kooi.

‘Het zijn eigenlijk kippen, hè? Het zijn kuddedieren,’ zei Boris.

De agent trok een grimas. ‘Kijk,’ zei hij, ‘dat ze met de genen van kippen rotzooien en daar dinosauriërs van maken, dat is nog tot daar aan toe, maar dat ze ook met mensen experimenteren ...’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Je wilt niet weten wat we al hebben gezien,’ zei de andere agent. ‘Jullie snappen dat we het zeker moeten weten.’

‘Natuurlijk, ik ben het helemaal met jullie eens,’ zei Boris. Hij stapte naar voren en stroopte zijn mouw op. Hij strekte zijn blote arm en de agent klopte even op de ader om hem beter zichtbaar te maken. De ander pakte een injectienaald en een buisje uit zijn koffer. Hij zette de naald in de blote arm en borg het buisje, nadat het gevuld was, zorgvuldig op.

‘De volgende,’ zei de agent.

‘Weet je, kerel ...’ Misha maakte zich iets breder en de agent zette een stap achteruit. Ik wist het, dacht Boris, hij gaat niet meewerken.

‘Voor de anderen kom je maar een andere keer terug,’ zei Misha.

De agent keek Misha schattend aan. ‘Nou, oké, vooruit dan. Jullie staan hier nog de hele week, toch?’

Misha draaide zich om, zag de jongen en gaf hem een knipoog.

‘Maar weet dat ik terugkom,’ zei de agent nog.

Later op de avond zaten ze zwijgend met z’n tweeën bij het kampvuur. Boris schonk Misha bij en hij sloeg het glas achterover. Misha veegde met de rug van zijn hand langs zijn lippen.

‘Wat denk jij van die jongen?’ vroeg hij.

‘Wat bedoel je?’ zei Boris.

‘Is het er een, denk je?’

‘Misschien,’ zei Boris vlak.

‘Die vervloekte smerissen ook.’

‘Heb ik je het ooit verteld van mijn broertje?’ vroeg Misha.

Hij schudde zijn hoofd. Misha praatte nooit over zijn familie.

‘Ze kwamen hem halen toen hij elf was. Ik heb hem nooit meer gezien.’

Boris voelde een kilte opkomen. Met een stem waarin hij zijn afgrijzen niet helemaal kon verbergen vroeg hij: ‘En jij, ben je er dan zelf ook een?’

Misha antwoordde niet. Vanuit de bomenrij bij het hertenkamp kwamen Sofia en de jongen aanlopen. Ze liepen hand in hand, maar lieten elkaar los zodra ze zagen dat ze werden bekeken. Sofia stak haar hand op en liep door. De jongen pakte zijn glaasje, vulde het en liep naar zijn stoel.

‘En krijg je die honderd van me?’ vroeg Misha.

De jongen haalde alleen maar zijn schouders op.

‘Jongen, zeg toch eens wat,’ zei hij geïrriteerd.

De jongen zei niks en staaarde hem aan.

Misha stond abrupt op en greep de wodkaflles. Hij draaide zich om en smeed de fles kapot tegen een van de kooien. De dinosauriërs krijsten van ontzetting.

'Klerebeesten,' zei Misha.

'Ga zitten,' zei Boris zacht.

Sofia kwam snel terug en keek de mannen vragend aan. Niemand antwoordde.

De volgende avond stonden ze te wachten in de coulissen. Misha ijsbeerde; de jongen en Boris keken van een afstand toe. Anton kondigde hen aan en ze staken hun fakkels aan. De tribune zat nog voller dan de vorige avond. De muziek begon te spelen. Boris nam wat drank in zijn mond en hield de fakkel vlak voor zich om met z'n drieën tegelijk te spuwen. Hij merkte dat de jongen er niet helemaal bij was; de jongen reageerde soms net iets te traag.

Tijdens het spektakelstuk liep de jongen weer naar het midden van de piste. Hij ademde diep in, nam een slok uit de fles, maar hield zijn fakkel naast zich. Opeens spuwde hij. Er kwamen vlammen uit zijn mond. Boris begreep het niet. Daar waren de blauwe vlammen die hij zo bewonderde, maar de fakkel hield hij nog steeds naast zich. De jongen besepte het ook; zo plots als de vlammen waren gekomen, doofden ze ook weer uit.

Boris keek verbijsterd toe, terwijl het publiek doodstil werd. Dus hij was er werkelijk een, dacht hij. Heel even gebeurde er niets, daarna begon het. Mensen gilden en worstelden zich een weg naar buiten; anderen drongen juist naar voren, op zoek naar de jongen. Er werden flesjes en blikjes naar hem gegoooid. De jongen stond er ontzet bij. Boris wilde op hem aflopen, maar de eerste mensen klommen al over de

hebben. De jongen hapte naar adem en spuwde naar ze. Hij raakte ze niet, maar ze deinsden achteruit. Van achter hem kwamen ze ook aanstormen. Hij draaide zich vliegensvlug om, ademde weer in en spuwde ook naar hen. Hij draaide langzaam in het rond en creëerde een cirkel van vuur. Het zand om hem heen begon oranje te gloeien. Anton kwam op Boris toegelopen en pakte hem bij zijn hoofd.

‘Doe dan iets,’ zei hij. ‘Sta daar niet zo.’

Boris zag Sofia aan de overkant staan en rende via de tribune naar haar toe. ‘We moeten iets doen,’ hijgde hij. ‘Als hij jou ziet, bedaart hij. Jij bent de enige die hem tot rust kan brengen.’

Ze knikte en liep langzaam op de jongen af. Hij zag haar en stopte. Zijn kleren waren van zijn lijf gebrand. Hij stond er naakt en ontredderd bij. Sofia ging naar hem toe en legde haar handen op zijn wangen. Ze legde haar voorhoofd tegen het zijne en zo stonden ze even.

Boris pakte een lege fles van het tafeltje en begaf zich voorzichtig naar de jongen. Hij liep over de tribune en naderde hem van achteren. Hij liep over het zachte zand, over de ring van gestold glas. Sofia zag hem, maar voordat ze iets kon zeggen sloeg Boris de fles al kapot op zijn hoofd. De jongen zakte in elkaar en bleef roerloos liggen. Sofia gilte en Misha rende naar hen toe; ook Anton kwam aangelopen.

‘Dank je, Boris. Op jou kan ik rekenen,’ zei Anton. Hij keek op de jongen neer en gaf hem een duw met zijn voet. ‘Dit is rampzalig,’ zuchtte hij.

De anderen waren er ook bij komen staan. Anton liep naar een van de voorste bankjes en ging erop staan.

‘Ik wil dat vanavond nog alles wordt afgebroken. Daarna vertrekken we. Als dit bekend wordt, dan kunnen we nergens meer optreden.’ Hij keek weer naar de jongen. ‘Wat betreft de jongen: zorg dat hij verdwijnt.’

‘Ik laat hem wel verdwijnen,’ zei Boris met de kapotte fles nog in zijn hand.

Maar Misha stapte al naar voren. ‘Ik zorg wel voor hem,’ zei hij. Hij schoof zijn handen onder het lichaam en tilde hem op.

‘Ik help je wel mee,’ zei Sofia vlug.

Samen liepen ze de tent uit; Boris volgde op een afstandje.

‘Sofia, een verbanddoos en een flesje water.’

Ze knikte en rende naar een van de eerste caravans.

Misha legde de jongen neer op de heuvel achter de tent, in de schaduw van de eerste bomen. Sofia kwam terug. Met een pincet haalde ze de glasscherven uit zijn achterhoofd. Ze liet water over zijn hoofd lopen om de wonden schoon te maken. Ondertussen gaf Misha hem een klap in zijn gezicht om hem te wekken. Hij opende zijn oogleden, zijn ogen waren nog weggedraaid, maar langzaam kwam hij bij. De jongen schokte en keek hen verschrikt aan.

‘Rustig maar,’ zei Sofia. ‘Het is goed.’

Boris schuifelde wat dichterbij. Meent Misha dit, dacht hij, gaan ze hem echt helpen? Het kolkte bij hem vanbinnen.

Misha draaide zich om en keek hem aan met een opstandige blik. Boris wilde iets zeggen, roepen, maar deed het niet. Hij stond daar maar en liet uiteindelijk de afgebroken flessenhals vallen.

Misha begon de jongen overeind te helpen. ‘Luister, jongen. Je moet hier weg,’ zei hij. Hij pakte een portemonnee uit zijn achterzak en haalde alle briefjes eruit. ‘Hier moet je het de komende tijd mee doen.’ Hij begon zijn kleren uit te trekken en gaf ze aan de jongen, die ze onhandig aantrok. De jongen zag er slungelig uit doordat de kleren veel te groot voor hem waren. Misha pakte ook een kaartje uit zijn portemonnee en kraste er iets op.

‘Dit adres is hier vlakbij,’ zei hij. ‘De Adelheidstraat. Als je mijn naam noemt kun je daar een paar nachten blijven, maar blijf niet te lang.’

De jongen knikte en keek van Misha naar Sofia.

‘Het kan niet anders. Je wist het,’ zei hij.

Ze slikte en knikte.

‘Ik snap het, maar ik begrijp het nog niet,’ zei ze.

Ze legde voorzichtig haar hand op de wang van de jongen en gaf hem een zoen. Hij liet zijn hoofd zakken en draaide zich om. Met z’n drieën liepen ze de heuvel op. Boris liep achter hen aan.

Misha en Sofia bleven staan terwijl de jongen de weg op liep, de oude snelweg overstak en de eerste bomen van het Haagsche Bos passeerde, waarna hij in het duister verdween.

RUBEN DE BAERDEMAEKER - H.P. LOVECRAFT HAD GELIJK

Je opent een boek, je voelt je veilig
in een zetel van oud proza
en pretentieus vocabulaire.

Je leest over het monster, je leest
over woorden die je niet begrijpt
en grijpt de taal vast en glimlacht
en je dwaalt.

Want onder de woorden gaapt de afgrond,
voorbij de taal de oceaan en
achter de grenzen
van verbeelding dreigt
de werkelijkheid.

Je zit en je leest en weet niet
dat je niet wilt weten,
want je kind ligt in bed
en moet slapen
en hoeft niet bang te zijn
en niet te dromen

dat het bed in R'lyeh staat.

BECK PALMAS - ÉÉN UUR SLAAP

‘Wat is je naam? Waarom ben je hier?’

‘Gree, Ammir Ajh, Halfbloed Divisie, Tweede Eenheid, Tertiaire Nummeriek.’

Het is erin gedruild. *Wanneer je wordt ondervraagd, antwoord je alleen met je naam en positie. Geef geen informatie aan de vijand.*

Alleen zijn het geen vijanden die me nu omringen. Het zijn mijn voormalige kameraden.

‘Tijd voor de volgende slag.’

Het zwiepende geluid. De landing. De korte, felle knak. De pijn.

Terwijl ik nog naar adem lig te happen, sterven de voetstappen weg. Een uur respijt.

Hier lig ik dan. Gemangeld. Gebroken.

Pijn is een golf, ze tilt me omhoog, hoger en hoger, tot een enorme top die over me heen breekt en me overspoelt, me onderdompelt, meesleurt en dan weer wegebt, zodat ik even adem kan halen tot de volgende golf.

Pijn is een abstractie, is een woord ... Mooie woorden, leraar. Ik had jou wel eens willen horen piepen als jij hier had gelegen in plaats van mij.

De helft van mijn lichaam voel ik niet meer, die is opgehouden te bestaan.

Zijn dit mijn stervensgedachten, die worden uitgezonden naar elk wezen dat ze kan ontvangen?

Ik vrees het.

Ik hoop het.

Veel langer kan ik niet door.

Als dit inderdaad mijn stervensgedachten zijn, laat ik dan vertellen – in de tijd die mij nog rest – hoe ik hier gekomen ben. Als waarschuwing voor zij die na mij komen. Of als een rimpel in het universum: kijk, ik was hier, voor korte tijd.

Voetstappen. Daar gaan we weer.

‘Wat is je naam? Waarom ben je hier?’

‘Gree, Ammir Ajh, Halfbloed Divisie, Tweede Eenheid, Tertiaire Nummeriek.’

Een grom. ‘Heb je niets meer te zeggen?’

Stilte.

‘Tijd voor de volgende slag.’

Genadige sterren, is dit het dan? Is dit het echt?

Op mijn eerste missie nog wel.

Ik was zo trots dat ik gekozen werd. Junior bemanningslid Miramir Dediran, nog geen twee jaar geleden toegetreden tot de Verkenners. En nu al uitgekozen om deel te nemen aan een Verkenningsmissie. Undercover. Vermomd om deel uit te maken van de bevolking. Rondlopen als een van hen.

Ik weet waarom ik gekozen was. Niet veel Verkenners hebben een uiterlijk dat aan te passen is aan de bewoners van deze wereld. Het was zeker niet vanwege mijn ervaring – die was puur theoretisch.

Ik werd op mijn harten gedrukt dat ik voorzichtig moest zijn. Vooral geen risico moest nemen. 'Ga erheen, blijf een van hun jaren ondergedompeld in hun omgeving. Wees voorzichtig en pas op dat je niet ontdekt wordt. Het zijn primitievelingen.'

Primitievelingen! Geen woord te veel gezegd. Ze hebben nog oorlogen bij de vleet. Niet eens over zaken die rationele wezens zouden begrijpen: natuurlijke hulpbronnen, voedsel, water. Nee, ze vechten over de meest onzinnige dingen. Welke heerser de grootste is. Welk leger het machtigst is. Welk wezen of uiterlijk het beste is. Welk personage dat alleen in de collectieve verbeelding van een groep bestaat ('goden' noemen ze die en er worden hele verhalen over verteld) beter is dan de anderen.

Ze vechten met primitieve wapens die bedoeld zijn om afschuwelijke wonden en zoveel mogelijk pijn te veroorzaken. 'Vuurwapens' die projectielen rondslingeren. Of die letterlijk vuur spuwen. Slagwapens. Steekwapens. Vergiftigde wapens, waarbij zelfs de kleinste verwondingen gruwelijke pijnen veroorzaken, waardoor men na drie helse nachten sterft. Bommen die alles om zich heen vernietigen wanneer ze geactiveerd worden. Hun creativiteit kent op dit gebied geen grenzen.

'Wat is je naam? Waarom ben je hier?'

'Gree, Ammir Ajh, Halfbloed Divisie, Tweede Eenheid, Tertiaire Numeriek.'

'Nog steeds niet? Tijd voor de volgende slag.'

Zwiep.